

παραστάσεως ἢ ἐνθουσιώδους προθυμίας, ἣν ἐπεδείξατο διὰ τὴν ἀκρόασιν τοῦ ἔργου ἦτον ἐκτακτός· αὕτη δὲ πρὸ παντὸς ὀφείλεται εἰς τὴν μετ' ἐξαιρετικῆς εὐφημίας μνεῖαν, τὴν ὁποῖαν ὁ τύπος ἔκαμε τοῦ ἔργου τοῦ κ. Ζάνου. Νὰ εἰπῶμεν ὅτι ὀφείλεται καὶ εἰς τὰ μεγάλα τοιχοκολληθέντα προγράμματα τῆς παραστάσεως; Πιθανὸν νὰ ἐπενήργησεν θαυμασίως ἐπὶ τῆς ἐξαφθείσης περιεργείας τῶν πολλῶν ὁ πολὺς πλοῦτος καὶ ἡ ἱλαρωτάτη διάταξις τῶν ἐν αὐτοῖς ἀναγινωσκομένων κοσμητικῶν ἐπιθέτων καὶ τῶν συγκινητικῶν ἐκφράσεων, ὅσῳ φαιδρῶς ἢ ὀχληρῶς ἐπενήργει ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος τῶν ὀλίγων· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοιαύτῃ προσδοκίᾳ, νομίζω, ὅτι δὲν ἐπέτρεπετο ἀκριβῶς τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, χάριν τῆς ἀξιοπρεπείας τῆς ἐσπερίδος τὴν ὁποῖαν προανήγγελλε, καθαρῶς ἑλληνικῆς, νὰ γραφῶσιν εἰς ὕψος σχοινοβατικῆς εἰδοποιήσεως, ἀγνοοῦν τὴν εὐπρέπειαν τῆς γλώσσης καὶ τὸ γελοῖον τῆς ἀκαταλλήλου τοποθετήσεως τῶν λέξεων, αἱ ἐκτακτοὶ ἑλληνικαὶ μυθολογικαὶ παραστάσεις», καὶ αἱ «ἐθνικαὶ ὑψηλαὶ δραματικαὶ μουσικαὶ συνθέσεις» κτλ, μετὰ καὶ ἄλλων ἀγαθοπουλικῶν ἀνακοινώσεων.

Εἰς δύο μόνον πράξεις ἐπεκτείνεται τὸ *Μῆλον* τῆς ἔριδος, ἐν ᾧ ὁ ποιητὴς πιστότατα σχεδὸν ἠκολούθησε τὸν ἀρχαῖον μῦθον. Ἐν τῇ πρώτῃ πράξει, τῆς σκηνῆς παριστώσης τὰ ἀνάκτορα τοῦ Πηλέως, εἰς τὰ ἐνδότερα τῶν ὁποίων εὐωχοῦντο οἱ θεοὶ ἐπὶ τοῖς γάμοις τοῦ οἰκοδεσπότου, ἡ Ἔρις μανθάνει παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ ὅτι δὲν προσεκλήθη εἰς τοὺς γάμους, ἀποκλεισθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας, ἥτις συνέταξε τὸν κατάλογον, καὶ μανιώδους σκέπτεται νὰ ἐκδικηθῇ. Τὸ μέσον τῆς ἐκδικήσεως εὐρίσκεται. Εἶνε χρυσοῦν μῆλον, τὸ ὁποῖον πετᾷ ἐν μέσῳ τῶν τριῶν συνδιασκεδάζουσιν θεαινῶν μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ἢ καλὴ λαβέτω καὶ μετ' ὀλίγον ἰδοὺ ἐφορμῶσιν εἰς τὴν σκηνὴν μαλλίᾳ μὲ μαλλίᾳ πιασμέναις αἱ τρεῖς θεαί, ἐκάστη ἀπαιτοῦσα τὸ μῆλον. Ἐρχεται ὁ Ζεὺς διὰ νὰ τὰς καθησυχάσῃ, ἀποκαλύπτει πρὸς αὐτάς τὴν πρᾶξιν τῆς Ἐριδος,

ἀλλ' εἶνε ἀργά· ἡ ἐκκαυθεῖσα φιλαρέσκεια ἔχει ἀνάγκη νὰ κανοποιήσῃ. Καθιστῶσι τὸν Δία δικαιοκτὴν τῶν ἀξιώσεων τῶν, ἀλλ' ἐκεῖνος παραιτεῖται, κωλυόμενος, ὡς λέγει, λόγῳ συγγενείας, καὶ ἀνατίθῃ διὰ φερμανίου τὴν ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸν ἐν Ἰδῇ βοσκὸν καὶ βασιλόπουλον Πάριν. Ἡ Ἀφροδίτῃ προσφέρει φιλοφρόνως τὸ ὑπὸ περιστερῶν συρρόμενον ἄρμα τῆς εἰς τὰς ἀντιδίκους διὰ τὴν ὁδοποιρίαν, καὶ ἀναχωροῦσιν. Ἐν τῇ δευτέρᾳ πράξει ὁ Πάρις εἰδοποιεῖται ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ περὶ τῆς ἀνατεθείσης αὐτῷ μεγάλης δίκης· τὰ χάνει, διατάζει, ἀλλὰ δὲν εἶνε καιρὸς, διότι αἱ θεαὶ εὐρίσκονται ἐμπροστὰ του. Ἐνθαρρυνόμενος τὰς θέτει εἰς γράμμην, ἀλλ' εὐρίσκει καὶ τὰς τρεῖς ὥραι· ὅτε πορίζεται, χάριν ἀνετωτέρας διαπεραιώσεως τῆς διαδικασίας, νὰ τὰς κρίνῃ, ἐκάστην χωριστά. Τὸν θέλγει ἡ Ἥρα, ἐνθουσιᾷ ὑπὲρ τῆς Ἀθηνᾶς, ἀλλὰ τὸν κατακτᾷ ἡ Ἀφροδίτῃ μὲ τὴν ὑποσχεθεῖσαν ὥραιαν Ἑλένην. Αἱ δύο ἀδικηθεῖσαι προλέγουσιν ἐν ἀγανακτῇ τὰ δεινὰ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ἐνῷ ὁ Πάρις ἀναχωρεῖ ἐπὶ τοῦ ἄρματος τῆς Κύπριδος, διὰ τὴν Σπάρτην, κωφὸς εἰς τὰς κατάρας καὶ τὴν μανίαν τῆς ἐγκαταλειφθείσης συζύγου τοῦ Οἰνῶνης, ἡ ὁποία ρίπτεται εἰς τὸ ἐν μέσῳ τῆς σκηνῆς πηγάδι, καὶ ἀνασύρεται ἐκείθεν ἡμιθανής, ὡς τελευταῖον ξεθύμασμα τῆς ὀργῆς τῆς, καταφέρουσα φοβερὸν σφάλμαρον ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ἡφαίστου. Καὶ λήγει τὸ δράμα.

Τὸ ἔργον τοῦ κ. Ζάνου εἶνε πλέον ἢ ἱλαρωδία, ὡς ἐβαπτίσθη, εἶνε καθαρὰ κωμωδία, σκοποῦσα τὸν γέλωτα, διὰ τῆς παρῳδίας καὶ γελοιοποιήσεως τοῦ ἀφελοῦς καὶ ποιητικοῦ κόσμου τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς μυθολογίας, καὶ τὴν δι' εὐφρων ἀναχρονισμῶν καὶ πλαγίων ἐπικαίρων ὑπαινιγμῶν σάτυραν κατὰ τῶν συγχρόνων κοινωνικῶν ἐλαττωμάτων· ὡς πρὸς τὴν δευτέραν ἐπιβολὴν, ἐπιτυχῶς καθ' ἡμᾶς ὁ ποιητὴς διεξήγαγε ταύτην· τὰ ριπτόμενα βέλη ἦσαν εὐστοχα, ἐνετυ-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἱδ. ἀριθ. 522)

— Ἄ! οὐδέποτε τὴν ἀπέσυρα ἐγώ.

— Ὁ δυστυχὴς Λυκογιάννης πολὺ ὑπέφερεν ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του· θὰ ἔχῃ ἀνάγκη φίλων ἀσφαλῶν καὶ πιστῶν καθ' ἣν ἡμέραν θὰ εἰσέλθῃ ἐν τῷ κόσμῳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἄτιμον κακούργημα τὸν ἐξώρισε.

Μὴ μ' ἐρωτᾷτε, Ἰάκωβε, δὲν θέλω τίποτε ἀκόμη νὰ σᾶς εἰπῶ. Βραδύτερον, βραδύτερον... ὅταν ὁ Λυκογιάννης θὰ φέρῃ τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον τοῦ ἀνήκει.

Ζ'.

ΑΠΕΙΛΙΑΝ ΘΥΕΛΛΗΣ.

Ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν καὶ ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν εἶδον τὸν ἱατρὸν τῆς Ἰωάννας ὅστις τοὺς ἔδωκε τὰς ὁδηγίας του καὶ

διεβεβαίωσε περὶ τῶν ἐλπίδων του γνωστοποιήσας τὸ σχέδιον, ὅπερ ἤθελε νὰ ἐκτελέσῃ. Ἀμφότεροι ἐπέστρεψαν, ὁ γέρον ἐν Μαρέϊλ φέρων μαζύ του τὸν Φιντέλη, ὁ λοχαγὸς εἰς τὸ φρουροῦν σῶμά του, ὅπου μέλλει νὰ ζητήσῃ ἐκ νέου οὐχὶ πλέον ἄδειαν τριῶν ἡμερῶν, ἀλλὰ τριῶν μηνῶν.

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἀνεχώρησε καὶ αὐτὸς ἐκ Παρισίων. Θὰ τὸν παρακολουθήσωμεν ἐν Ἐπινάλ, εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην, τὴν ὁποῖαν ἐπίπλωσε καὶ συνεσκεύασεν, ὅπου κατοικεῖ ὁ Λυκογιάννης εἰς τι περίπτερον, ἡ δὲ κυρία Δεσιμαῖζ μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς ἐν τῇ ἰδίᾳ οἰκοδομῇ τῆς κατοικίας.

Ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὶς Δεσιμαῖζ ζῶσιν ἐκεῖ ἐν ἀπομονώσῃ, μὴ ἐξερχόμεναι σχεδὸν ποτε καὶ σκεπτόμεναι μόνον νὰ ἐκπληρώσωσι τὴν ἀνατεθείσαν αὐταῖς λεπτὴν ἀποστολήν.

Ἡ βαρόνη ἐκαλεῖτο κυρία Σανδράς. Ἐκτὸς φίλων τινῶν μεγίστης ἐχεμυθίας, οἵοι ἦσαν ὁ κ. Βιολαῖν καὶ ὁ κ. Ρουβῶ, ὁ συμβολαιογράφος, αὐδεὶς γνωρίζει ὅτι ἡ βαρόνη Δεσιμαῖζ καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς κατοικοῦσιν εἰς τὸ Ἐπινάλ ὑπὸ ξένον τι ὄνομα.

Αἱ κυραὶ αὗται εἶχον ἀναχωρήσει ἐκ Βωκουρ ἀπὸ δέκα ὀκτὼ μηνῶν καὶ σπανίως ἐμφανίζονται. Φρονεῖται ὅτι ταξιδεύουσι. Τὰ πάντα εὐρίσκονται ἐν τάξει ἐν τῇ εὐρείᾳ ἰδιοκτησίᾳ· οἱ κῆποι καὶ ὁ λειμὼν τοῦ πύργου διατηροῦνται ὡσεὶ εὐρίσκοντο ὑπὸ τὸν ὀφθαλμὸν τῆς οἰκοδεσποίνης· αἱ τομαὶ καὶ αἱ πωλήσεις τῶν ξύλων γίνονται τακτικώτατα· οἱ

ποῦντο, εἰκύνον τὴν ἰλαρότητα, ἐχειροκροτοῦντο, εἰ καὶ πολλοὺς ἐσκανδαλίζεν ἡ ὑπερβάλλουσα ὀξύτης ἐκείνων.

Ἄλλ' εἰ καὶ γινώσκουμεν ὅτι τῶν νεωτέρων ἡμῶν Ἑλλήνων ἡ εὐρωπαῖζουσα πλεον καλαισθησία, οὐδ' αὐτὴ ἀνέχεται ἀπὸ σκηνὴν γυμνὴν τὴν λέξιν καὶ ἀπροκάλυπτον, καὶ τὰ σύκα σύκα, ἀλλὰ μόνον ὑπὸ τοῦ πέπλου τῆς περιτέχνου λεπτότητος συγκεκαλυμμένην, — ὅπερ ἐνθυμίζει εἰς ἡμᾶς τὰ ὑπὸ ἀραχνούφοις γάξης σκεπασμένα ντεκολτέ τῶν χορῶν, ἅτινα δὲν εἶνε διὰ τοῦτο ὀλιγώτερα προκλητικὰ, — μολταῦτα δι' αὐτὸ ἴσα ἴσα, καίτοι ἐρυθριῶντες μετὰ τῆς αὐστηρᾶς σεμνότητος, ἐπευφημήσαμεν τὸν ποιητὴν, διαβλέποντες ἐν τῇ ἐλευθεριαζούσῃ αὐτοῦ σατύρᾳ ζήλον ἀγνῶς ἀρχαϊκόν, καὶ οἷστρον Ἀριστοφάνειον.

Ἄλλ' ὅταν ἀφορᾷ εἰς τὸν πρῶτον σκοπὸν τὴν ἐπιτυχίαν δηλονότι τοῦ γέλωτος διὰ τῆς ἀκράτου διακωμωδήσεως τῆς ἀθανάτου χορείας τῶν ἀθανάτων, τολμῶμεν νὰ μὴ ἀποκρύψωμεν ὅτι μᾶς ἐλύπησε τοῦτο. Πολὺ καλὰ ἐννοοῦμεν ὅτι ὁ φαιδρότατος κόσμος τῆς ἀρχαίας μυθολογίας δὲν δύναται ἢ φαιδροτάτας ἐμπνεύσεις νὰ παρέχῃ εἰς τοὺς ἐξ αὐτοῦ ἐμπνεομένους, μὲ τὰ σκάνδαλα καὶ τοὺς καυγάδες καὶ τὰς πονηρίας του, οὐδ' αὐταὶ αἱ γραπταὶ παρωδίαὶ τῶν Γάλλων κινουσι τόσῃ τὴν κλασικὴν ἡμῶν ἀγανάκτησιν, ὥς ὅτι ἐχόντων τὸ ἐλαφρόν καὶ χάριεν γαλλικὸν πνεῦμα, δημιουργοῦν ἐπ' αὐτῶν τὴν δημοτικωτέραν καὶ εὐπεριωτέραν μουσικὴν του.

Ἄλλως ὅμως ἔχει, ὅταν ὁ γράφων εἶνε Ἕλλην, καὶ ὅταν μάλιστα ὁ Ἕλλην ἐκεῖνος τὸ παραξεκορτακάζει, τεντόνων ἀδιακόπως καὶ ἐφ' ἃ μὴ δεῖ τὴν χορδὴν τοῦ κωμικοῦ του οἴστρου. Ἡ συναυλία ἐκείνη κρασοπατερᾶδων, βλακῶν, ἀγριανθρώπων, ξετσιπώτων, καὶ γλωσσούδων, αὐτὸς εἶνε ὁ ἀρχαῖος ἐλληνικὸς κόσμος, τὸν ὅποιον πομπωδῶς μᾶς ὑπέσχετο τὸ ροκοκοειδὲς πρόγραμμα τῆς παραστάσεως; Καὶ

ἐκμισθωμένοι ἀγροὶ εἰσιν ἀκμαῖοι καὶ οἱ πτωχοὶ ἄνθρωποι δὲν λησμονοῦνται.

Μόλις ὁ κ. Λαγγάρ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἀνὴρ πεντηκοντούτης, μὲ βλέμμα γλυκὺ, μέτωπον εὐρὺ, νοῆμον, κόμην καὶ πώγωνα ὑπόλευκον καὶ μὲ ἐντιμον ἐξωτερικόν, ἐχαιρέτησε μετὰ σπουδῆς. Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτο ὁ διδάσκαλος τοῦ Λυκογιάννη.

— Πῶς ἔχετε, κ. Ποπινώ; ἠρώτησεν ὁ κ. Λαγγάρδ τεινῶν φιλῶς εἰς αὐτὸν τὴν χεῖρα.

— Καλῶς, κύριε, κάλλιστα, ὡς βλέπετε. Σεῖς, κύριε, πάντοτε ἐν ταξειδίῳ, ἀκούραστος. Πῶς διήλθετε κατὰ τοὺς δύο τελευταίους μῆνας;

— Ἀρκετὰ καλὰ, κ. Ποπινώ. Λοιπὸν εἰσθε εὐχαριστημένος ἐκ τῆς θέσεώς σας;

— Διὰ νὰ μὴ ἦμαι τοιοῦτος, ἔπρεπε νὰ ἦμαι πολὺ δύσκολος ἢ ἀπαιτητικὸς, κύριε. Ἄλλ' ἐδῶ διάγω ὡς πρίγκηψ. Ἡ ἡμέρα θὰ ἔλθῃ — ἴσως εἶναι πλησίον — καθ' ἣν αἱ ὑπηρεσίαι μου θὰ καταστῶσιν ἀνωφελεῖς· τότε, κύριε, θὰ δεῇσῃ μετὰ λύπης ν' ἀφήσω τὴν θέσιν ταύτην, τὴν ὁποίαν σὰς ὀφείλω.

— Δὲν ἐπρόσμεν εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, ὑπέλαβεν ὁ κ. Λαγγάρδ μειδιῶν· ἄλλως ἔσται ἥσυχος, δὲν θὰ φανῶμεν ἀγνώμονες πρὸς ὑμᾶς. Πῶς πηγαίνει ὁ μαθητὴς σας;...

— Καλῶς, πάντοτε καλῶς.

— Εἰσθε εὐχαριστιμένος ἐξ αὐτοῦ;

ἐν τῇ πρώτῃ πράξει ὁ ἐξευτελισμὸς οὗτος τῆς ἀρχαιότητος, μεθ' ὅλον τὸ ἀπὸ σκηνῆς μαλλιοκουδάριασμα τῶν θεῶν, δὲν εἶνε τόσον ἐπαισθητὸς, ὅσον ἐν τῇ δευτέρᾳ. Ὅταν ὁ κριτὴς Πάρις ἐπιτάσσει τῇ Ἀθηνᾷ νὰ βαδίτῃ ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ πανοπλίᾳ κατὰ... καμβρολαχάνων καὶ ἀραβοσίτων, καὶ ἡ Ἀθηνᾷ ἐπὶ τῇ προσκλήσει τοῦ ἐνθους φέρεται κατ' ἐκείνων, μὴ τὴν σοφίαν, δὲν εἶνε τόσον εὐσεβὴς ἢ σκηνή. Τὸν Πάριν ἀνεπολήσαμεν πάντοτε ἀφελῆ μὲν κοῦφον, ἀλλ' ἀπεραστον, πλήρῃ εἰδυλλιακῆς ποιήσεως, ἡ Δὸν Ζουάν τινα τῆς ἀρχαιότητος· τοιοῦτος δὲν ἦτο βεβαίως ὁ ἡλίθιος καὶ ἐκπληκτὸς ἐκεῖνος Ἀνατολίτης, ὅπως μάλιστα τὸν παρέστησεν εἰς ἡμᾶς ὁ κ. Λαζαρίδης, ὁ pendant τοῦ Νικηφόρου, ἐπομένως πολὺ ἀκατάλληλος ὡς Πάρις δι' ἡμᾶς. Τὸ ἐπεισώδιον τῆς Οἰνῶνης, διὰ τοῦ ὁποῦ καταλήγει τὸ δράμα, δὲν τὸ ἐννοήσαμεν καλὰ, καὶ ὅπως εἶνε τεθειμένον, παρετηρήσαμεν ὅτι πολὺ ἐκούρασε τοὺς ἀνυπομονοῦντας θεατὰς. Δὲν ἠννοήσαμεν μετὰ τὴν πτώσιν αὐτῆς εἰς τὸ πηγᾶδι, πρὸς τί ἢ ἐκ νέου ἀναβίβασις καὶ ἀνάστασις αὐτῆς ὑπὸ τὰ γὰ μὲν ἢ τοῦ Ἡρακλῆος καὶ Ἑρμοῦ, ἢ αἱ κωμικώτατα πεφυλαγμένη αὐτὴ ζηλιάρκα καὶ ἀγριώτατα μπατσιζουσα ἀκονίσῃ τὴν προσωποποίησιν τῆς Ἀρετῆς!

Αὐτὸ εἶνε τὸ ταπε νὸν μας φρόνιμα ἐπὶ τῆς ἐν γένει κατασχευῆς τοῦ ἔργου. Θὰ μᾶς εἶπουν ὅτι ὁ ποιητὴς ἠθέλησε νὰ οἰκοδομήσῃ κωμωδίαν, καὶ τὸ ἐπέτυχεν· ναι, ἀλλ' αὐθαίρετως οἰκειοποιήθεις ὑλικόν, οὐχὶ διὰ τῆς αὐτοῦ ἀφειδῆς χρησιν προσωρισμένον. Ἀλλὰ καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα τὸ ἔργον εἶνε εὐφύε. Αἱ σκηναὶ τῆς κατ' ἰδίαν κρίσεως τῶν θεῶν ὑπὸ τοῦ Πάριδος ὥρεια ἐπενεώθησαν. Ὁ μῦθος ἀναφέρει ὅτι παρουσιάσθησαν αὐταὶ ὁλόγυμοι πρὸ τοῦ βροσκοῦ· ἀλλὰ τοῦτο βεβαίως δὲν ἠδύνατο νὰ τελεσθῇ ἀπὸ τῆς σκηνῆς. Ἐχομεν δὲ ἐν τῷ ὁμωνύμῳ ποιήματι τοῦ κ. Ἀριστομένους Προβελίου ἐν λαξευτοῖς στίχοις ὥραιαν ἀπεικόνισιν τῶν γυμνῶν θεαινῶν.

— Πλέον ἢ εὐχαριστημένος. Πεπροικισμένος μὲ ἔκτακτον νοημοσύνην, κάμνει προόδους ταχείας, καταπληκτικὰς· καὶ ἐγὼ αὐτὸς εἰμι ἐκπεπληγμένος. Γινώσκει πράγματα πρὶν ἢ τὰ μάθη· μαντεύει. Παρ' αὐτῷ ἡ ἐποπτεία εἶναι φυσικὴ καὶ ἔχει εὐκολίαν τὸ κατανοεῖν καὶ ἀρρομιοῦσθαι.

Τὸ βλέμμα τοῦ κ. Λαγγάρδ ἔσχεν ἀκτινοβολίαν τινά.

— Ἐὰν ὁ κύριος ἐπιθυμῇ, ἵνα δαμαθῇ ἀκούσῃ ὑψηλῶν μαθημάτων, ὑπέλαβεν ὁ διδάσκαλος, θὰ δυνήσῃ.

— Ἀς μὴ βιαζώμεθα, ἀγαπητὲ κύριε Ποπινώ, διέκοψεν ὁ κύριος Λαγγάρδ, ἄς μάθῃ ἐν πρώτοις καλῶς ὅ,τι εἶνε ἀναπόφευκτον νὰ γνωρίζῃ πᾶς ἄνθρωπος.

— Θὰ τὸν ἐρωτήσῃτε καὶ θὰ τὸν ἐπαινέσῃτε.

— Ὅπως καὶ τοὺς διδασκάλους του, κ. Ποπινώ.

— Αὐτὸς ἀμείβει τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ φροντίδας μας διὰ τῆς εὐχαριστήσεως τὴν ὁποίαν μᾶς προξενεῖ.

— Ἦρχιστε νὰ ὁμιλῇ τὴν ἀγγλικὴν;

— Ἰκανῶς, ὥστε νὰ δύναται νὰ συνομιλῇ μαζύ σας διὰ τῆς γλώσσης ταύτης.

— Καλῶς.

— Δὲν θέλετε νὰ τὸν ἰδῇτε τώρα;

— Ὅχι, ὀλίγῳ ὕστερον· ὀφείλω ἐν πρώτοις νὰ ὑποβάλω τὰ σεβάσματά μου εἰς τὴν κυρίαν καὶ τὴν δεσποινίδα Σανδράς. Τί πράττει τώρα;

— Εἶνε εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ξιφασκίας μετὰ τοῦ διδασκάλου του. Καὶ εἰς τὴν ξιφασκίαν κάνει προόδους ταχείας.

Τοιαύτη εἶνε διὰ πρώτην φοράν ἡ ἀντίληψίς μας· πιθανόν νὰ σφάλλωμεν, καὶ δευτέρα καὶ τρίτη ἀκρόασις τοῦ ἔργου νὰ ἀρῇ τὴν ὁμίχλην ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς κρίσεως ἡμῶν.

Ὁνουλουλοῦ.

ΛΕΜΠΛΕΠΙΔΖΗΣ ΕΝ ΦΑΛΗΡΩ

Ἀμάν Χαθρουν, ἀμάν τζανούμ κάνε χανούμ ἰνσάφι οὐδὲ καλέμι οὐλεμά τὴν **σάχλα** τους δὲν γράφει.

Μόνον ὅστις φαντασθῇ εὐμέγιστον φουστανελλοφόρον μὲ ὑψηλὸ καπέλλο ἢ ἀπλοῖκὸν ὑδραῖον βρακῶν μὲ μονύελον διπλωμάτου δύναται νὰ ἔχῃ ἀμυδρὰν ἰδέαν περὶ τοῦ ἀρμενικοῦ βωδεδιλλίου. Ἡ εὐρωπαϊκὴ μουσικὴ ἐφηρμοσμένη εἰς τὴν ἀρμενικὴν γλῶσσαν παρέχει τὴν εἰκόνα ἀγγλῶν περιηγητῶν αἰχμαλωτιζομένων ὑπὸ ἀγρίων τεπελενλήδων! Ἡ ἀντίθεσις εἶναι τόσον καταφανὴς ὥστε ὁ ἀττικώτατος Τέλης Πετσάλης ἅμα εἶδε τὸν θίασον αὐτὸν τῶν στραγαλατζήδων ἀναμασσούντων—ἀντὶ στραγαλίων—κατιμάδες εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς,

— «Ὁ ἀδελφε, εἶπε, ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι θὰ ἔκαμαν πεχλιβαλίκια!

Ὁ δὲ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρις ὀνύχων εὐφυστάτος Καλαβρυτινὸς κύρ Σωτήρης.

— Βρὲ ἀδελφε ἔλεγε καὶ ἐγὼ ἐπερίμενα σεβταλίκια!

Ἡ ἐντύπωσις τῆς ἀηδίας μετριάζεται κάπως ἐκ τῆς πρώτης παραστάσεως τοῦ ἀρμενικοῦ θιάσου ἐχούσης καθαρὸς ἐθνικὸν χαρακτῆρα. Ὡς γνωστὸν ἡ ὑπόθεσις τοῦ δράματος ἔχει ἥρωα ἓνα *στραγαλατζή*. Ἐννοεῖτε τώρα ὅτι τὸ milieu τοιοῦτου ὑποκειμένου θὰ ἀπαρτίζεται ἀπὸ σαλεπτζήδες, χαλδατζήδες, λεμπλεπιτζήδες, ζεβζέκηδες καὶ

χιλίους ἄλλους τοιαύτης περιουπῆς μαγκούφδες. Ἀλλ' ὅταν αὖριον ἢ μεθ' αὖριον ἀποπειραθῶν νὰ διαπράξουν τὴν **Κυρά Ἀγγό** οἱ ἀλιτήριοι ἢ τὸ *Ziroqlê-Ziroqlâ*, ἢ ἀηδία θὰ ἐπεκαθῇ μέχρις ἐμέτου, ἢ δὲ ἐκτίμησις τοῦ ἀρμενικοῦ θιάσου θὰ προβῇ μέχρι... Καρακιύζ μπερντέ! Φαντασθῆτε μία στροφή τῆς **Madame Angot**, ἀπάνω κάτω τέτοια,

γκέλ μπουρντά

στὸν ὄντα

σορολάπ Καχπέ Ἀγγῶ!

Τίποτε δὲν ὑπάρχει ἀγνωστον ἐν τῷ ἀρμενικῷ αὐτῷ συμφυράματι· ἐξ ὧν ὁσμάτων ἤκουσέ ποτε κανεὶς εἰς τὰ ταβέρνας, εἰς τὰ σοκάκια, εἰς τὰ λουκουμαδζήδικα, εἰς τὰ πατζαδζιδικά παρεφθαρμένον, ἐστρεβλωμένον, παράχορδον, τετριμμένον, ἀνούσιον, εὐρωπαϊκὸν δῆθεν μὲ *σοκίσματα* γνησίου μανέ, ἢ ὁσμάνιτικον μὲ *μορέτα* εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς! καὶ αὐτὰ ὅλα τὰ σαλιγράσματα ἀποτελοῦσι τὸν ἀρμενικὸν θίασον καὶ τὴν ἐθνικὴν μουσικὴν των. Ἐὰν τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο ἄξιον ὑψίστης ἰλαρότητος, θὰ ἤξιζε τὸν κόπον νὰ ἀρχίσῃ ὁ χρονογράφος ἢ ὁ κριτικὸς κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν τώρα δημοσιογραφικὸν σύστημα:

«Καὶ ὑπῆρξε δημοσιογράφος ὅστις ἔκτειρε τὴν Ἑλλάδι, ὁδῶν δὲν κατήρτισεν ἀκόμη μουσικὸν θίασον, ἐνῶ ἡ Ἀρμενία...» κλπ. κλπ.

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι προκειμένου ἡ Ἑλλὰς νὰ καταρτίσῃ παρεμφερῆ πρὸς τὸν τῶν Ἀρμενίων μουσικὸν θίασον κάλλιον νὰ ἐμμείνῃ εἰς τὸν πάτριον Ἀπόλλωνα καὶ μαρμαρίνον ἔστω, ἢ τοῦλάχιστον νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος καλλιεργούσα τὴν σύγχρονον μουσάν της

Τάρλα μπρούπα ταρλαλά!

Ρίξτε μαῦρο τοῦ Μεῶ!

Τώρα ἐὰν κρίνεται ἐκ τῆς μουσικῆς προόδου τῶν Ἀρμενίων καὶ τὸν ἐν γένει αὐτῶν χαρακτῆρα ὡς ἔθνους, ὡς φυλῆς

ὡς καὶ εἰς τὰ ἄλλα· πάντοτε ἡρεμος, διαξιφίζεται μετ' εὐκαμψίας τῆς χειρὸς καὶ τοῦ σώματος... Εἶνε εὐχάριστον νὰ βλέπῃ τις τὴν ἐπιδεξιότητα αὐτοῦ εἰς πάντα τὰ γυμνάσια τῆς ξιφασκίας.

— Ἡ δὲ ἱππασία;

— Ἡ ἐπὶ τοῦ ἵππου στάσις του εἶνε ἀνεπίληπτος.

— Ἐχει πάντοτε τὴν αὐτὴν κλίσιν εἰς τὴν ἐργασίαν;

— Ἐχει πάθος, κύριε, δι' αὐτήν· ὅσω περισσότερον μανθάνει, τόσον περισσότερον θέλει νὰ μανθάνῃ.

— Εἶνε πάντοτε πειθήνιος;

— Εὐπειθὴς καὶ μετὰ σεβασμοῦ πάντοτε προσηρόμενος πρὸς τοὺς διδασκάλους του, ἀδιαλείπτως μᾶς ἐκφράζει τὴν εὐγνωμοσύνην του δι' ὅτα ὑπὲρ αὐτοῦ πράττομεν. Δὲν ὑπάρχει πλέον λόγος νὰ ἀπειλήσωμεν αὐτὸν, ὡς ἄλλοτε, μὲ τὴν δεσποινίδα Ἑρριέττην· φοβεῖται βεβαίως ἀκόμη ὅταν ἀκούσῃ τὰς λέξεις ταύτας: «Ὅτ' αὐτὸ εἰπώμεν εἰς τὴν δεσποινίδα Σανδράν». Διατελεῖ πάντοτε ὑπὸ τὴν σωτηριώδη ἐπιρροὴν ταύτης καὶ ὅπως ἐπιτύχωμεν παρ' αὐτοῦ ὅ,τι θέλωμεν, δὲν ὑπάρχει πλέον ἀνάγκη νὰ δεικνύῃ αὕτη τὴν μικρὰν ράβδον της.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ὑπηρετριά τις ἐλθοῦσα εἶπεν ὅτι ἡ κυρία Σανδράς ἀνέμενεν αὐτὸν εἰς τὸν θάλαμόν της.

Εὐχαριστήσας τὸν διδάσκαλον ἠκολούθησεν τὴν ὑπηρετρίαν, ἥτις τὸν εἰσέγαγεν παρὰ τῇ κυρίᾳ της.

Ἡ βαρὴν ἦτο μόνη. Προειδοποιηθεῖσα περὶ τῆς ἀφίξεως

τοῦ κ. Λαγγάρδ εἶχεν ἀπομακρύνει τὴν Ἑρριέττην, θέλουσα νὰ ὁμιλήτῃ μυστικῶς μετὰ τοῦ προστάτου τοῦ Λυκογιάννη.

Ἦτον ὠχρὰ, τεταραγμένη, ἀνήσυχος. Ἐγερθεῖσα ἔτεινε τὴν χεῖρα τῷ κυρίῳ Λαγγάρδ.

— Φαίνεσθε στενοχωρημένη, κυρία, εἶπε, τί ἔχετε;

— Εἰμαι τῶντι πολὺ τεταραγμένη, κύριε, ἀπέντησεν. Σὰς ἀνέμελον ἀγωνιωδῶς, καὶ ἂν δὲν μοὶ ἀναγγέλλετε τὴν ἀφίξίν σας, θὰ σὰς ἔγραφον νὰ ἔλθητε τὸ ταχύτερον. Νέον δυστύχημα πρόκειται νὰ μὲ πλήξῃ!

— Σὰς;

— Μάλιστα, κύριε, ἐμὲ καὶ τὴν θυγατέρα μου.

— Ποῖον εἶναι τὸ νέον τοῦτο δυστύχημα;

— Οἱμοὶ! Δὲν γνωρίζω ἀκόμη, ἀλλὰ τὸ συναισθάνομαι αὐτό.

— Σὰς παρακαλῶ, κυρία, μὴ τρομάζετε τόσον ταχέως. Ἐκίνησεν αὕτη τὴν κεφαλὴν.

— Μέλλετε νὰ ἐννοήσητε, κύριε, ὁ σύζυγός μου εἶναι ἐν Βιοκὺρ ἀπὸ δύο ἡμερῶν.

— Τὸ ἤξεύρω.

— Τὸ ἤξεύρετε;

— Μάλιστα. ἤξεύρετε ὅτι τίποτε δὲν δύναται νὰ πράξῃ ὁ Δεσιμαίζ, χωρὶς νὰ πληροφορηθῶ.

— Τῷ εἶπον ὅτι ἀπουσίαζον, ὅτι ἐταξείδευον μετὰ τῆς θυγατρὸς μου καὶ ὅτι δὲν ἐγνώριζον πότε ἐμελλον νὰ ἐπανέλθω.— Ἄ! ἔστω, ἀπήντησε, θ' ἀναμείνω τὴν ἐπάνοδον τῆς

ὡς πολιτείας, θέλετε ἀποκαλύψει αὐτὸν ἀπαράλλακτον μὲ τὸ ἀερόστατον τοῦ φίλου μας κ. Βωδὲ, κατασκευασμένον ἐκ μυρίων μπαλωμάτων, ἐκάστου τῶν ὁποίων ἀμφισβητεῖται ἡ πατρὶς καὶ ἡ καταγωγή! Ὀλίγη γαλλικὴ παιδρότης, ὀλίγη μελωδία ἰταλική, ὀλίγη γερμανικὴ ὁμίχλη, πολλὴ τουρκικὴ νωχέλεια, περισσότερως καρακιὸς μπερτέ, οὔτε μία δὲ νότα, οὔτε εἰς ἧχος γνήσιος, οὔτε ὑπόνοια κἂν συνθέσεως ἀρμενικῆς, ἰδοὺ τί ἀποτελεῖ τὸν καλούμενον ἀρμενικὸν θίασον.

Καὶ εἶνε τόσῳ δυσανάλογος ἡ ἀρμενικὴ αὕτη συμμορία μὲ τὸ ἀρμονικώτατον Φάληρόν μας, ὥστε πᾶσαι ἐμοῦ αἱ ἀντιθέσεις θὰ ὥχρῳ ἐνώπιον αὐτῆς καὶ μόνης.

Παραλία ἀρχίζουσα ἀπὸ τὴν γαργαλιστικωτέραν ἀμμυδιὰ καὶ τελειώνουσα εἰς τὸ ἄχανές, ἡμερώτατοι βράχοι μὲ γραφικὰ καὶ σχεδὸν τεχνητάσπ ἡλαια ἀπὸ τὰ ἐποῖα ἐπρεπε νὰ ἐξέρχωνται μολπαὶ σειρήνων, νηϊδρια ἐδῶ καὶ ἐκεῖ δειλῶς ἀνακύπτοντα ἀπαραιμίλλου καλλονῆς, ὡς τόσαι πολῦτιμοι πέτραι εἰς τὴν σμαραγδένια θάλασσαν· ἔπειτα κοιλὰς παιγνιδιάρικη, κοιλὰς γεμάτη ἀπὸ ποικιλίαν, δροσιὰ καὶ ἄρωμα, καλυπτομένη ἀπὸ καταπράσινα κλίματα, σκιαζομένη ἀπὸ πευκιδίων, τὸν ἐλαιῶνα, φαλακρίζουσα εἰς πολλὰ μέρη ὅπου ἀποκόπτονται οἱ στάχεις ἢ πληρουμένη ὑπὸ τοῦ ἁσματος τῶν ὑπολατῶν· λόφοι ἀκόμη, ἐξοχαί, ὑψώματα ἀνυψούμενα εἰς πᾶσαν ἀπόστασιν· ἔπειτα ὁ μυριόχρωμος Ὑμηττὸς μὲ τὰς ἀτελευτήτους πτυχὰς του, μὲ τὰς κλιτύας του, μὲ τὰ δενδράκιζα του ἀρχαῖα ἀραῖα ὡς γυμνάσια ἀκροβολιστῶν· σιγὰ σιγὰ ἀπὸ τῆς ὀπισθεν αὐτοῦ ράχως ν' ἀνέρχεται ὡς προβατίνια ἡ σελήνη μελίχρους, μελαγχολικὴ χαράττουσα ἐπὶ τῆς φαληρικῆς θαλάσσης ποταμὸν χρυσορόνα, κατ' ὀλίγον ὅμως προβαίνουσα εἰς τὸ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ νὰ ἐναγκαλιζέται ὡς ἡ μία ἐκείνη τοῦ Ἑδίσσων μεγάλη ἠλεκτρικὴ σφαῖρα τὸ Φάληρον, τὸ χαϊδεμένο της Φάληρο!

Ἐδῶ λοιπὸν ἔστησαν πολὺ ἀκαταλλήλως τὴν σκηνὴν των οἱ Ἀρμένιδες καὶ χωρὶς νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν σκιάν τοῦ Καραϊσκῆ, οὐδὲ νὰ ἐξορκίσω τὰς νεανιδὰς μας εἰς τὸ ὄνομα τῆς καλαισθησίας, οὐδὲ τοὺς κεραυνούς καὶ τοὺς ἀερολίθους· νὰ προκαλέσω εἰς ἐκδίκησιν τῶν ἀγρίων αὐτῶν κατακτητῶν, ἐκφράζω ἁπλῶς τὴν λύπην μου διὰ τὸ γεγονὸς καὶ... μεταβαίνω εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν.

Μάγκας.

ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

Κύριε Συντάκτα τοῦ «Μη Χάνεσαι»,

Ἐπειδὴ ὁ ἐκ Μεσολογγίου ἀνταποκριτὴς σας, τοῦ ὁποίου ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 510 τῆς 8 Ἰουλίου φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος ὑμῶν καταχωρίσατε πληροφориὰ καὶ ἐπικρίσεις σχετικῶς πρὸς τὴν ἀρτίως διεξαχθεῖσαν δημοτικὴν ἐκλογὴν, ἀναφέρει μεταξύ ἄλλων προσώπων ὡς σαγηνευθέντων διαφοροτρόπως πρὸς τὴν μερίδα τοῦ κ. Τρικούπη, καὶ ἐμὲ ὡς λαβόντα ὑπόσχεσιν διόρισμῳ εἰς δημοσίαν θέσιν, ἐπιτρέψατέ μοι, κ. Συντάκτα, νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι ἡ ὅλως ξένος τοῦ Μεσολογγίου τυγχάνει ὁ ἀνταποκριτὴς σας οὗτος ἐντελὴς τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα ἀγνῶν, ἡ ἐκ προθέσεως διαστρέφω ταῦτα καίτοι πασίγνωστα καὶ καταφανῆ ὡς πρὸς τὰ κατ' ἐμέ.

Ὅθεν χάριν τῆς ἀληθείας, καὶ κατὰ καθήκον πρὸς ἐμαυτὸν τοῦλάχιστον, παρατηρῶ ὅτι οὐχὶ ἐσχάτως ἀλλὰ πρὸ ἔτους πασίγνωστοί εἰσι καὶ ὅλως ἄσχετοι πρὸς ἰδιοτέλειαν ἢ δημοσίαν θέσιν αἱ ἀφορμαί, ὧν ἕνεκα ἐπῆλθεν ἡ ἐκ τῆς μερίδος τοῦ κ. Δεληγεώργη ἀπομάκρυνσις· οὐχὶ μόνον ἐμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἄλλων πολυτίμων φίλων αὐτοῦ.

Ὡς πρὸς δὲ τὸ παχυλότατον ψεῦδος, ὅπερ εἰς τὴν αὐτὴν ἀνταπόκρισιν ἐκτίθετα· ὅτι δὲν ἦτο γνωστὸν εἰς τοὺς Δε-

κυρίας Δεσιμαῖζ». Καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὸν πύργον ὅπου προστάζει καὶ διατάσσει ὡς κύριος. Τί θέλει, Θεέ μου, τί θέλει;

— Ἀγνοῶ, ἀλλὰ δὲν θὰ βραδύνετε νὰ τὸ μάθητε βεβαίως. Σᾶς ἐπληροφόρησα περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ κ. Δεσιμαῖζ· εἶναι κατεστραμμένος καὶ πιθανῶς περιῆλθεν εἰς ἀμχανίαν. Αἱ ἰδιοκτησίαι του φαινομενικῶς μόνον τοῦ ἀνήκουν, ἐπειδὴ ἐκτὸς τοῦ ἡμῖσεως ἑκατομμυρίου, ὅπερ ὀφείλει εἰς ἓνα τῶν φίλων του, χρεωστεῖ εἰς τοὺς δανειστὰς του πλέον τῆς ἀξίας τοῦ μεγάρου του, τοῦ πύργου του καὶ τῆς ἐν Νορμανδίᾳ ἐπαύλεώς του. Ἐὰν δὲ συγκρατῆται ἀκόμη, τοῦτο εἶναι θαῦμα ἰσορροπίας.

Ἐπειδὴ δὲν ἔχει πλέον πίστωσιν, ἀπωθεῖται ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, μήπως ἄρᾳ γε ἐγκαταλείπων τὰ πάντα εἰς τοὺς πιστωτὰς του, παραιτούμενος τοῦ ἀξιοθρηνήτου καὶ αἰσχροῦ βίου, τὸν ὁποῖον διῆγεν, ἦλθε, διὰ νὰ ζητήσῃ καταφύγιον πλησίον σας; Ἀγνοῶ. Ἀρᾳ γε ἦλθεν, ἐπειδὴ ἡ ἀπερισκεψία καὶ ἡ αὐθάδεια του καθιστῶσιν αὐτὸν ἱκανὸν τὰ πάντα νὰ κατατολμήσῃ, νὰ εἴπῃ εἰς ὑμᾶς: «Δὲν ἔχω πλέον χρήματα καὶ δὲν θέλω ν' ἀλλάξω διαγωγὴν, ἐπιμένω δὲ νὰ φυλάξω τὸ μέγαρον καὶ τὸν πύργον μου· σεῖς, σεῖς εἰσθε πλουσίαι καὶ ἐκάματε σπουδαίας οἰκονομίας, ἀφότου ζητε ἐν ἀποχωρήσει· δόστε μου ὅλον τὸ χρυσὸν σας· Ἡ γυνὴ πρέπει νὰ ὑπακούῃ εἰς τὸν ἄνδρα... Μετὰ ἐν ἔτος, ἕξ μῆνας, ταχύτερον ἴσως, ἐὰν καταδιωχθῶ ὑπὸ τῶν πιστωτῶν μου, θὰ

πληρώσῃτε τὰ χρεῖα μου συνομολογούντες δάνειον ἐπὶ τῇ ὑποθήκῃ τοῦ κτήματος ὑμῶν Βωκούρ, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀξίαν πολλὴν ἑκατομμυρίων;»

— Ὡ! κύριε! ἐφώνησεν ἡ βαρόνη τρέμουσα καὶ μὲ φωνὴν διακεκομμένην...

— Ὁ συζυγός σας θὰ εἴπῃ μόνος τὸ αἷτιον τῆς ἐν Βωκούρ ἀφίξεώς του, κυρία· ἀλλ' ἔστε πεπεισμένη ὅτι ἐκ λόγου ἰσχυροῦ ἠναγκάσθη νὰ σᾶς πλησιάσῃ.

— Τὸ καταλαμβάνω καὶ διὰ τοῦτο τρομάζω.

— Δὲν πρέπει νὰ τρομάζετε· ἔστε ἥρεμος καὶ ἰσχυρά, ὅπως ἀντιμετωπίσετε τὴν θύελλαν. Μὴ λητμονῆτε ὅτι ἔχομεν πρὸς ἀλλήλους φιλικὴν συνθήκην καὶ ὅτι ἐπαγρυπνῶ ἐφ' ὑμῶν καὶ ἐπὶ τῆς θυγατρὸς σας· καθ' ἣν δὲ ἡμέραν λάβετε τὴν ἀνάγκην μου, θὰ εὐρεθῶ ἐκεῖ ἑτοιμος νὰ σᾶς ὑπερασπίσω.

— Ἀλλὰ τί νὰ κάμω; Σᾶς παρακαλῶ, συμβουλευσάτέ με.

— Ἡ ἀποστολὴ σας ἐδῶ ἔληξε, κυρία βαρόνη· αὔριον θὰ ἐπιστρέψετε εἰς Βωκούρ. Θὰ εὐρεθῇτε ἀπέναντι τοῦ συζυγοῦ σας, ὅστις θὰ σᾶς ὁμιλήσῃ, καὶ ἀφοῦ τὸν ἀκούσῃτε θὰ τῷ ἀπαντήσῃτε ὅτι πρέπει μετὰ σταθερότητος. Μὴ ἐμπιστεύσθε· ἀρνήθητε πᾶσαν αἴτησίν του· μὴν τοῦ ὑποσχεθῇτε τίποτε, πρὸ πάντων δὲ μὴ ὑπογράψετε οὐδὲν ἐγγράφον· εἰσθε μήτηρ καὶ δὲν δικαιούσθε νὰ προσφέρησθε μετὰ ἐλευθεριότητος· φυλάξατε τὴν περιουσίαν σας.